

ważnych, 14 za wyznaczeniem promotora, 2 głosy wstrzymujące się. Głosów przeciwnych nie było. Quorum głosujących w chwili podejmowania uchwały zostało zachowane.

2. Protokołu z posiedzenia Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 25 września 2018 roku w sprawie:

- wyznaczenia mojej osoby recenzentem w przewodzie doktorskim mgr Kamila Babki.

Podstawowe dane o kandydacie

Pan mgr Kamil Babka urodził się [REDAKTOWANE], gdzie ukończył Państwową Szkołę Muzyczną I stopnia. Naukę muzyki kontynuował w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych w Bielsku-Białej i Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. Studia ukończył w 2002 roku w klasie altówki prof. Dariusza Korcza, uzyskując dyplom z wyróżnieniem. Doskonalił też swoje umiejętności uczestnicząc w kursach mistrzowskich w Europie i USA (Internationale Junge Orchester Akademie w Bayreuth, Idyllwild Arts Academy).

Pan mgr Kamil Babka współpracował z wieloma orkiestrami, m.in. z Narodową Orkiestrą Polskiego Radia w Katowicach, Śląską Orkiestrą Kameralną, Orkiestrą Filharmonii w Zielonej Górze i Zabrze.

W roku 2004 wygrał konkurs na stanowisko muzyka Orkiestry Kameralnej Polskiego Radia Amadeus. Z tą orkiestrą odbył cały szereg tournée koncertowych po wielu krajach Europy, a także Japonii i USA oraz dokonał wielu nagrań studyjnych muzyki różnych epok, od Bacha i Mozarta po Góreckiego i Pendereckiego dla Polskiego Radia.

Doktorant prowadzi również ożywioną działalność solową, kameralną i pedagogiczną. Obecnie jest pedagogiem w Ogólnokształcącej Szkole Muzycznej II stopnia im. Mieczysława Karłowicza w Poznaniu.

Ocena pracy doktorskiej

Praca doktorska Pana mgr Kamila Babki zatytułowana „Charakterystyka struktur brzmieniowych w twórczości Paula Hindemitha w oparciu o trzy sonaty na altówkę i fortepian” zrealizowana pod kierunkiem promotora dr hab. Marcina Murawskiego składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku elektronicznym i jego części opisowej. Część opisowa pracy dobrze uzupełnia się i koresponduje z przedstawionym nagraniem.

Dzieło artystyczne zawiera nagranie trzech Sonat Paula Hindemitha na altówkę z fortepianem. Są to:

1. Sonata op. 11 nr 4
2. Sonata op. 25 nr 4
3. Sonata 1939r.

Partię fortepianu realizuje p. dr hab. Hanna Holeksa.

Całość nagrania imponuje rozmiarami przedsięwzięcia jakiego podjęli się artyści. Korzystają oni z pełnego zasięgu swoich możliwości wykonawczych w interpretacji wszystkich trzech pozycji. Zwraca uwagę różnorodność artykulacyjna, szeroka skala dynamiki, a także związana z tym dbałość o kolorystykę dźwięku. Potrafią budować zarówno subtelną i delikatną jak i niezwykle drapieżną i dziką w charakterze atmosferę wykonywanej muzyki. Dużą w tym zasługą pianistki p. dr hab. Hanny Holeksa. Jej gra jest niezwykle kreatywna i inspirująca, doskonale steruje ona narracją i napięciami we frazie. Działanie i współpraca obojga muzyków są w pełni świadome i przemyślane. Bardzo dobrze rozumieją styl kompozytora i formę wykonywanych kompozycji. Przepięknie został wykonany fragment finału Sonaty op. 11 nr 4 opisany wskazówką kompozytora „ein wenig auslanged”, z wielką melancholią, tęsknotą, piękną barwą dźwięku i fantastycznie rozplanowanym rubato. Sugerowane przez kompozytora łukowania i akcenty są w obu partiach realizowane z dokładnością i pieczołowitością. Całość wykonania cechuje dobre rozplanowanie emocjonalnych napięć, właściwe stosowanie kontrastów dynamicznych i artykulacyjnych. Dzięki temu jest ono jest barwne i ciekawe. Pan mgr Kamil Babka dysponuje bardzo ładnym gatunkiem dźwięku, gra czystą intonacją. Ma dobrą intuicję artystyczną i wycucie frazy oraz bardzo ładną wibrację. Jego gra przemawia do słuchacza. Uważam, że jest muzykiem twórczym, dojrzałym i świadomym w działaniu. Szczególnie przekonały mnie w jego wykonaniu dwie skrajne kompozycje: Sonata op. 11 nr 4 i Sonata 1939r. grane z wielką ekspresją, wyobraźnią i zrozumieniem. Moim zdaniem natomiast w Sonacie op. 24 nr 4 zabrakło niekiedy wyrazistości w deklamacji ostinatowego materiału muzycznego i utrzymania napięcia na długich odcinkach powtarzanego przez kompozytora tego samego motywu.

Ten brak w pełni wynagradza piękne wykonanie części II Sonaty Sehr langsames Viertel, gdzie duże uwrażliwienie altowiolisty na kolor dźwięku, piękne legato w smyczku i pieczołowita deklamacja materiału muzycznego czynią je szczególnie przekonującym.

W Finale Sonaty op. 11 nr 4, z uwagi na wskazówkę pochodzącą od kompozytora – Sehr lebhaft (alla breve) możnaby się pokusić o pewne podkręcenie tempa „do przodu”, aczkolwiek sugestywność gry obojga instrumentalistów pozostawia tę kwestię otwartą.

Dzieło artystyczne uzupełnia część opisowa, w której autor prowadzi badania nad problematyką struktur brzmieniowych w muzyce Hindemitha na przykładzie trzech Sonat na altówkę i fortepian. Szczegółowo analizuje wszystkie elementy dzieła muzycznego: melodykę, agogikę, artykulację, rytmikę i napięcia harmoniczne pod kątem tworzenia specyficznej ekspresji brzmienia. Zapoznając się szczegółowo z konstrukcją wszystkich nagranych dzieł ukazuje w sposób trafny ewolucję myśli kompozytorskiej Hindemitha. Zaczynając od utworu najwcześniejszego, czyli Sonaty op. 11 nr 4, wykazującego jeszcze częściowe powiązanie z systemem dur-moll, z wyraźnymi śladami wpływu neoromantyzmu i impresjonizmu, poprzez Sonatę op. 25 nr 4 będącą zwiastunem kształtującej się w twórczości Hindemitha tzw. Nowej Rzeczowości do wielkiego rozmiarem dzieła Sonaty 1939r., gdzie wpływ barokowej i klasycznej tradycji w połączeniu z awangardową myślą kompozytora daje pełny obraz struktur brzmieniowych służących budowaniu siły wyrazu w muzyce. Doktorant słusznie poświęca wiele uwagi strukturom brzmieniowym w partii fortepianu wykazując jednoznacznie spójność obu partii. Stosowanie przez kompozytora technik imitacyjnych, polifonicznych, ciągłego dialogu i wymiany myśli między oboma instrumentami jest bardzo dobrze udokumentowane w treści pracy i na załączonych przykładach nutowych. Cała konstrukcja i układ pracy są przejrzyste i czytelne, przykłady muzyczne są starannie opisane. Język pracy jest logiczny, a autor wykazuje się samodzielnością w formułowaniu wniosków. Dobór źródeł i bibliografia świadczy o głębokiej wiedzy kandydata w zakresie poruszanej problematyki. Uważam, że praca pana mgr Kamila Babki przedstawia niewątpliwie wartości naukowo-artystyczne. W mojej ocenie wydatnie przyczynia się do głębszego zrozumienia piękna i siły ekspresji muzyki wybitnego niemieckiego twórcy. Jednocześnie popularyzuje jego twórczość na altówkę, niekoniecznie ogólnie znaną, a przez wielu niedocenianą do dnia dzisiejszego.

Konkluzja

Podsumowując, stwierdzam że praca doktorska Pana mgr Kamila Babki dzięki starannie prowadzonym badaniom i zaprezentowanej sztuce wykonawczej rozwiązuje wyczerpująco przedstawioną problematykę. Moim zdaniem na tym właśnie polega znaczący wkład tej pracy w rozwój dyscypliny artystycznej instrumentalistyka i całej dziedziny sztuk muzycznych. Niniejszym stwierdzam, że doktorant wykazał się głęboką wiedzą teoretyczną jak i wybitnymi umiejętnościami instrumentalnymi, co w pełni predysponuje go do prowadzenia samodzielnej pracy artystycznej. W ten sposób doktorant rozwiązał założone zagadnienie artystyczne i tym samym spełnił bez zastrzeżeń wymagania art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku. Pracę doktorską Pana mgr Kamila Babki z przyjemnością przyjmuję i wnioskuję o dopuszczenie jej do publicznej obrony.

Janusz Pisarski